

Arrest

nr. 57 569 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 8 juli 2010 het Rijk binnen en diende op 12 juli 2010 een asielaanvraag in. Op 9 december 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en in Yerevan te wonen. Uw zoon is Karen Harutyunyan (O.V. 6.655.044) en zijn neef Artur Ayvazyan (O.V. 6.546.181) die getrouwd is met Melanya Terteryan (O.V. 6.546.181).

Op 19 maart 2009 gaat uw zoon 's avonds met een aantal vrienden en zijn neef naar het verjaardagsfeest van Onik Mnatsakanyan in de wijk Zeytun in Yerevan. Deze neef woont in Rusland maar is op dat moment met zijn gezin op familiebezoek in Armenië. Tijdens het feest raakt één van de vrienden van uw zoon, Ashot Hovhannisyanyan, betrokken in een gevecht in de naburige wijk Kanakir. Uw zoon en zijn vrienden gaan er naar toe en halen de gewonde Ashot weg van het gevecht. Hoewel uw zoon de vader van Ashot aanraadt zijn zoon naar het ziekenhuis te brengen, luistert die niet en brengt hij zijn zoon naar zijn buitenverblijf in Solak. Daar bezwijkt Ashot de volgende morgen aan zijn verwondingen. Sindsdien geven Djahan en zijn andere zoon Anush uw zoon, zijn neef en zijn vrienden de schuld van Ashots dood.

In de daaropvolgende periode wordt uw zoon meerdere keren meegenomen door de politie voor ondervraging. U besluit samen met hem onder te duiken in april-mei-juni 2009 in het huis van de tante van uw zoon in de wijk Bangladesh. In de nasleep van het incident wordt ook zijn neef tweemaal ondervraagd door de politie en lastiggevalen door de Hovhannisyanyans. Hij zal eind maart 2009 met zijn gezin terugkeren naar Rusland.

Als u terug thuiskomt, wordt uw zoon iedere maand rond de 19de, de sterfdag van Ashot, lastiggevalen door Djahan en Anush Hovhannisyanyan.

In oktober 2009 wordt uw zoon door de rechtbank van eerste aanleg van Zeytun-Kanakir-Arabkir aangeduid als beschuldigde in de rechtszaak over het gevecht (op beschuldiging van hooliganisme). Het proces neemt enkele maanden in beslag en uw zoon wordt uiteindelijk veroordeeld tot het betalen van een geldboete.

In december 2009 verlaat de neef van uw zoon Rusland, samen met zijn gezin, omdat hij ook daar bedreigd wordt door mannen van Hovhannisyanyan. Op 14 december 2009 vragen hij en zijn vrouw asiel aan in België.

Ondertussen blijft Anush Hovhannisyanyan u en uw zoon lastigvallen. Op 19 juni 2010 's avonds wil hij met een pistool uw appartement binnendringen. U bent op dat moment alleen thuis. U belt uw zoon op en zegt hem niet naar huis te komen. Anush is kwaad en gijzelt een buurman de hele nacht op het binnenplein van uw appartementsblok. Als de politie aankomt, gooit hij stenen naar hun wagen waarop ze vertrekken. Anush kan uiteindelijk overmeesterd worden door een andere buurman en wordt door zijn vader Djahan de volgende dag naar een psychiatrisch centrum gebracht. Daar krijgt hij een attest van psychologische instabiliteit en komt na een aantal dagen vrij. Op 25 juni 2010 komt hij opnieuw naar uw appartement en gooit een benzinebom in de slaapkamer. U en uw zoon blussen het vuur en besluiten onder te duiken bij uw tante in de derde wijk van Yerevan.

Samen met uw zoon verlaat u Armenië op 1 juli 2010 met het vliegtuig en uw eigen paspoort. U landt in Kiev waar u een vals Oekraïens reispaspoort krijgt. U reist verder naar België met de auto en bereikt uw bestemming op 8 juli 2010. Samen met uw zoon vraagt u op 12 juli 2010 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele pensioenboekje.

B. Motivering

Bij een eventuele terugkeer naar Rusland vreest u dat uw zoon vermoord zal worden door Djahan en Anush Hovhannisyanyan, de mannen die uw zoon de schuld geven voor de dood van hun zoon/broer (CGVS p. 4).

U verklaart tijdens het interview op het Commissariaat-generaal dat u uw land verlaten heeft omwille van de problemen van uw zoon Karen Harutyunyan (O.V. 6.655.044) en dat al uw problemen het gevolg zijn van zijn problemen (CGVS p. 4). Aangezien in het kader van zijn asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw zoon is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Het door u neergelegde document (pensioenboekje) bevestigt uw identiteit maar bevat geen informatie over de door u of door uw zoon aangehaalde problemen in het kader van uw/zijn asielaanvraag. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofd van uw zoons neef Artur Ayvazyan (O.V. 6.546.181) en zijn vrouw Melanya Terteryan (O.V. 6.546.181) op 17 november 2010 door

het Commissariaat-generaal overgegaan werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich op de schending *“van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o. a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout”*.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekster laat na het loutere verwijt uit het verzoekschrift *“De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door het CGVS genomen besluit”* verder uit te werken en maakt aldus niet aannemelijk dat er in casu sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt enkel haar, onvertaald, origineel pensioenboekje voor. Dit klemte te meer nu verzoekster verklaarde over een eigen Armeens paspoort te beschikken waarmee zij vanuit Armenië naar Oekraïne reisde, maar zij het document voor het vervolg van de reis naar Europa aan de smokkelaar gaf en niet terug vroeg. Verzoeksters verklaring dat de smokkelaar het valse paspoort bij zich hield (zie gehoorverslag CGVS, p. 9) is niet ernstig nu verzoekster niet aantoont dat zij illegaal reisde en dus nood had aan een mensensmokkelaar vanuit Oekraïne naar België. Immers haar loutere verklaring dat het paspoort gedurende de reis werd bijgehouden door de smokkelaar en er geen persoonlijke identiteitscontroles waren is onvoldoende om aan te tonen dat zij bij de binnenkomst van de Schengenzone de strenge individuele identiteitscontroles kon omzeilen (zie objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Verzoekster komt tekort in haar medewerkingsplicht.

3.2. Verzoekster beroept zich niet op de bescherming geboden door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat verzoekster vreest voor vervolging omwille van één van de gronden van het vluchtelingenverdrag, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoekster meent evenwel dat haar *“asielrelaas beantwoordt aan artikel 48/4 §2, b) van de wet van 15/12/1980”* gezien zij een reëel risico op ernstige schade loopt naar aanleiding van een vechtpartij met dodelijke afloop waar haar zoon en zijn vrienden bij betrokken raakten.

3.3. Verzoekster steunt zich uitsluitend op de voorgehouden problemen van haar zoon K. H. en neemt in haar verzoekschrift integraal de argumentering uit het verzoekschrift van haar zoon over. Verzoekster toont niet aan dat de moeder van een man die zich schuldig maakte aan amok en hiervoor veroordeeld werd en die zelf geen eerdere problemen had met haar overheid of haar gemeenschap geen beroep kan doen op bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. Derhalve volstaat het te verwijzen naar het arrest van de Raad nr. 57 568 van 8 maart 2011 waarin gesteld werd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ten aanzien van de Armeense overheid een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet, noch ten aanzien van de familie van de overleden A.H. en hij desgevallend geen beroep kan doen op nationale bescherming te meer nu verzoeksters zoon niet aantoont wat intussen is beslecht in de moordzaak op A.H.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen. Evenmin toont verzoekster aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4. Waar het verzoekschrift stelt dat *“Het relaas van verzoekster vereist minstens een verdergaand onderzoek door het CGVS”* en vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, laat verzoekster na uit te werken welke elementen ontbreken of welke feiten niet onderzocht werden. Derhalve ziet de Raad het nut niet in van de vernietiging van de bestreden beslissing ten einde nieuwe onderzoeksdaten te stellen.

5. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK